

De kamer van Robespierre (Walter Moeremans) kil en ascetisch. Alles is hier vertikaal, kaarsrecht : het illustreert zijn rechtlijnige, compromisloze houding. Maar ook de rots wordt door twijfels bezocht en wankelt : bij het einde van de scène komt de wand op hem af, vouwt de kamer toe, als een groot blad papier dat wordt omgeslagen.

Het releveert aan de andere kant, in spiegelbeeld, de kamer van Danton (Hugo Van den Berghe). Het bed is groter, mensen zitten meer doorgezakt in de stoelen. Een wippende stoel vormt een schuine lijn. Danton zelf ligt nog in bed. Zijn berusting zal hem uiteindelijk fataal worden. Ulrich Greiff zet houdingen om in simpele visuele tekens die tegelijk rijk zijn aan betekenis en connotatievermogen.

